

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 290/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Šofrankom, Hraničná 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 49 Er 3951/2014 z 11. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj

„sťažovateľ“), a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 49 Er 3951/2014-167 z 11. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

II.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľov

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Všeobecného Rozhodcovského súdu SR v Chorvátskom Grobe (ďalej len „rozhodcovský súd“) č. k. 3/OZ/02908014 zo 4. decembra 2014 boli sťažovatelia zaviazaní na zaplatenie sumy vo výške 70 910,82 € s príslušenstvom. Na podklade tohto rozsudku rozhodcovského súdu ako exekučného titulu podal oprávnený [REDACTED] (ďalej aj „oprávnený“ alebo „žalobca“) návrh na vykonanie exekúcie.

3. Okresný súd uznesením č. k. 49 Er 3951/2014-51 z 25. marca 2015 rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Na základe odvolania oprávneného rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 12 CoE 358/2015-94 z 26. augusta 2015 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd uznesením č. k. 49 Er 3951/2014-104 z 15. marca 2016 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Oprávnený podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 12 CoE 310/2016-160 z 30. septembra 2016 opätovne zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd napadnutým uznesením z 11. januára 2017 zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii (I. výrok), návrh sťažovateľov na zastavenie exekúcie (II. výrok) a tiež ich návrh na odklad exekúcie (III. výrok). Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE 155/2017-861 zo 7. februára 2018 tak, že uznesenie okresného súdu, ktorým

zamietol návrh sťažovateľov na zastavenie exekúcie (II. výrok), potvrdil. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu zo 7. februára 2018 podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Oboer 23/2018 z 28. marca 2019 tak, že dovolanie odmietol.

4. Sťažovatelia v prvom rade namietajú, že rozhodcovský rozsudok je nezákonný, pretože rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať z dôvodu, že medzi účastníkmi nedošlo k podpísaniu rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Žalobca podal žalobu 18. novembra 2014 a „*súd bez splnenia podmienok na konanie vydal dňa 19. 11. 2014 predbežné opatrenie, ktoré nikdy nebolo doručené žalovaným.*“. Sťažovatelia tiež poukazujú na to, že bez dodržania lehôt na doručovanie podľa § 25 zákona o rozhodcovskom konaní, „*kedy si žalovaní nepreberali zásielky nie je technicky možné aby celé konanie prebehlo aj s vydaním právoplatného a vykonateľného rozsudku za 16 kalendárnych dní. Pri dodržaní lehôt doručovania nie je možné uskutočniť zákonné konanie podľa vyššie uvedených platných právnych predpisov SR...*

Žalovaným nikdy nebolo doručené vydané predbežné opatrenie, výzva na žalobnú odpoveď a ani dokonca samotný rozsudok rozhodcovského súdu.“.

Sťažovatelia argumentujú, že žaloba a rozhodcovský rozsudok im mali byť doručené do vlastných rúk.

Rozhodcovský súd podľa sťažovateľov v rozhodcovskom rozsudku nešpecifikoval, ako dospel k sume 9 000 € ako trovám rozhodcovského konania, obdobne žalobca nikdy nepreukázal, že zaplatil súdny poplatok za konanie pred rozhodcovským súdom.

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti podrobne uvádzajú aj skutkové námietky, podľa ktorých

- namietajú záver, že ústnu zmluvu o dielo mali uzavrieť obaja, hoci žalobca ako konateľ zhotoviteľa – obchodnej spoločnosti DALKON, s. r. o. (ďalej len „zhotoviteľ“), nepreukázal, že sťažovateľka urobila prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy – je pritom potrebné zohľadniť, že sťažovateľka má so sťažovateľom zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov;

- sťažovateľ za práce, ktoré zhotoviteľ riadne vykonal, a za dodaný materiál zaplatil sumu 35 000 €, zvyšná cena diela mala byť vyplatená po podpise preberacieho protokolu a vystavení faktúry, k čomu ale nedošlo;

- žalobca nikdy nevydal sťažovateľovi písomné vyhotovenie zmluvy o dielo a obdobne mu nevydal písomné potvrdenie o prevzatí objednávky podľa § 632 Občianskeho zákonníka a ani ďalšie dokumenty (krycí list rozpočtu pred vykonávaním diela, certifikáty a oprávnenia na stavebnú činnosť a pod.) a nevedol si stavebný denník;

- zhotoviteľ nemal v predmete podnikania špecifikované činnosti.

Podľa sťažovateľov bez týchto písomných dokumentov nebolo možné vo veci rozhodnúť, preto aj z tohto dôvodu je rozhodcovský rozsudok nezákonný, nemôže byť exekučným titulom, na podklade ktorého by bolo možné vykonať exekúciu.

6. Sťažovatelia argumentujú, že okresný súd nemal súdnemu exekútorovi vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd vo svojom uznesení z 15. marca 2016 uviedol, že oprávnený a povinní (sťažovatelia) neuzavreli rozhodcovskú zmluvu. Rovnako tak okresný súd dvakrát rozhodol, že exekúcia je neprípustná, a exekúciu zastavil.

7. Sťažovatelia poukazujú na to, že krajský súd vo svojich uzneseniach *„z nepochopiteľných dôvodov vždy poukazoval na spôsob doručovania listín súvisiacich s rozhodcovským konaním a zrušoval rozhodnutia súdu prvého stupňa, no po preukázaní skutočnosti, že nikdy neexistovala rozhodcovská zmluva ani rozhodcovská doložka mal jednoznačne Uznesenie Okresného súdu Košice II. zo dňa 15. 3. 2016 potvrdiť, pretože z objektívneho hľadiska rozsudok Rozhodcovského súdu nikdy neexistoval, takže súdy nikdy nemali ani riešiť v rámci námietkového konania akým spôsobom a ako sa doručovala pošta v rozhodcovskom konaní...*

Tiež súd druhého stupňa poukazoval, že povinní v 1. a 2. rade zmeškali zákonnú lehotu na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Povinný v 1. a 2. rade sa reálne prvýkrát dozvedeli o nejakom rozhodcovskom rozsudku až keď si prebrali upovedomenie o začatí exekúcie a to dňa 3. 2. 2015, čiže ani nemohli podať žiadnu žalobu, pretože sa o tejto skutočnosti dozvedeli až po uplynutí lehoty na podanie žaloby. Tiež je veľmi čudné, prečo exekútor čakal takú dlhú dobu na zaslanie upovedomenia o začatí

exekúcie povinným v 1. a 2. rade, keď poverenie mal už 31. 12. 2014. Týmto konaním evidentne exekútor znemožnil povinným v 1. a 2. rade domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgáne Slovenskej republiky upravenom v čl. 46 Ústavy SR a na spravodlivý proces obsiahnutom v č. 48 Ústavy SR.“.

8. Sťažovatelia ďalej namietajú, že napadnuté uznesenie okresného súdu nie je riadne odôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľným. Rovnako poukazujú na skutočnosť, že ich okresný súd nesprávne poučil o nemožnosti podať odvolanie proti prvému a tretiemu výroku napadnutého uznesenia. Napadnuté uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zo 7. februára 2018 podľa sťažovateľov vychádzajú „z nesprávneho právneho posúdenia veci samej a porušenia práva na spravodlivé súdne konanie.“.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru... a podľa čl. 36 Listiny... porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Košice II. pod spis. značkou č. 49 Er/3951/2014 zo dňa 11. 1. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice II. na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice II. je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 326,50 EUR na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom (a aj sa tejto ochrany domáhal), musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

14. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva,

že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

19. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, avšak v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

20. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

21. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

22. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

24. Sťažovatelia v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádzajú, že ju podávajú proti *«porušeniu základného práva sťažovateľa na (i) súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Ústavy a čl. 36 a nasl. Listiny... (ii) práva sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru... a (iv) práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy rozhodnutiami - Uznesenie Najvyššieho súdu SR pod spis. značkou č. 1 Oboer/23/2018 zo dňa 28. 3. 2019... Uznesenie Krajského súdu Košice pod spis. značkou č. 12 CoE/155/2017 zo dňa 7. 2. 2018, Uznesenie Krajského súdu Košice pod spis. značkou č. 12 CoE/310/2016 zo dňa 30. 9. 2016, Uznesenie Krajského súdu Košice pod spis. značkou č. 12 CoE/358/2015 zo dňa 26. 8. 2015 a Uznesenie Okresného súdu Košice II. pod spis. značkou č. 49 Er/3951/2014 zo dňa 11. 1. 2017 (ďalej len „Napadnuté rozhodnutia“).»* bez toho, aby uvedené rozhodnutia zahrnuli do petitu ústavnej sťažnosti.

25. V samotnom petite ústavnej sťažnosti (bod 9 tohto odôvodnenia) sťažovatelia žiadajú zrušiť len napadnuté uznesenie okresného súdu z 11. januára 2017 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň žiadajú, aby ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia. Ďalšie rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu alebo najvyššieho súdu uvedené v texte ústavnej sťažnosti (body 3 – 7 tohto odôvodnenia) nie sú v petite ústavnej sťažnosti uvedené a vo vzťahu k nim sťažovatelia neformulujú žiadne návrhy smerujúce k ich posúdeniu ústavným súdom.

25.1 Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov, na jednoznačnú formuláciu petitu ústavnej sťažnosti a na znenie odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd neprihliadol na namietané porušenie označených práv špecifikovanými rozhodnutiami uvedenými v texte ústavnej sťažnosti, vychádzajúc zo svojej judikatúry, v ktorej stabilne konštatuje, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011).

V.

Záver

26. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali proti druhému výroku napadnutého uznesenia okresného súdu z 11. januára 2017 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením zo 7. februára 2018. Uplatnenie právomoci krajského súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd. Podľa názoru ústavného súdu v už uvedených súvislostiach je bez právneho významu skutočnosť, že sťažovatelia nepodali odvolanie aj proti prvému a tretiemu výroku napadnutého uznesenia okresného súdu, spravujúc sa podľa nich nesprávnym poučením o možnosti podať odvolanie. Túto skutočnosť mohli sťažovatelia namietat' v odvolaní a tiež podať odvolanie aj proti prvému a tretiemu výroku napadnutého uznesenia okresného súdu [porovnaj § 362 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 200 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov].

26.1 Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti, ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (len) uznesením okresného súdu č. k. 49 Er 3951/2014-167 z 11. januára 2017, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2019